

И пакъ тишина.

— Що е? — всички стреснати запитахме единъ другиго. И замълчахме.

— Чакайте, вижте! — каза единъ отъ другаритѣ, изправи се и взе да гледа внимателно на изтокъ.

Всички гледахме.

— Пожаръ! извика нѣкой. Действително, на източна страна на гостилницата, надъ самата ограда на двора свѣтнаха изведнажъ червени пламенни езици и се разхвърчаха изъ черния гжстѣкъ димъ милиони искри. На всѣка минута пламъкътъ се разширяваше, издигаше и огрѣваше бѣлитѣ зидове на двора. Вѣтърътъ раздуваше и разклащаше живитѣ му островърхи клонове, които се мѣтаха, лѣеха, лижеха на вси страни. Цѣлиятъ въздухъ бѣше освѣтленъ.

— Ето, захвана се — пришушна единъ.

— Да, — прошушна други.

Пламъцитѣ повече и повече излизаха нависоко, и тѣхното прѣщене и фучене стигаше до ушитѣ ни.

Но никакъвъ гласъ, никакъвъ викъ не се обаждаше. На улицата нѣмаше никой. Тишината бѣше страшна срѣдъ тоя многолюденъ градъ. Сѣкашъ, всички жители бѣха заспали вече. Не спѣше само адскиятъ пламъкъ.

Пожарътъ се гледаше близо, до самата стена на оградата, въ която бѣхме заключени. Дворътъ, хората бѣха освѣтлени като дене; чувствувахме дори, че печеше; стѣклата на прозорцитѣ чудно блѣстѣха отъ отраженията на трептящата игра на пламъцитѣ.